

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: ORDET OM KORSET

✠ YPPERSTEPRESTEN

✠ ET SANT SPOTTEORD

✠ GUDS ORD OM ISRAEL HAR
IKKE SVIKTET

«For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt,
men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft.»

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Pixabay (s. 2, 26, 32), Adobe Stock (s.
30), Freepik (s. 1, 16), Freepik/jcomp (s. 5, 7),
Jan van't Hoff (s. 11, 13, 22).
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 60

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Svensk kontonummer:
8169-5, 694 381 912-5

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

www.nll.no

INNHold mars

Leder: Ordet om korset Av Per Bergene Holm	3
Rettferdiggjort av tro Av Vladimir Moser	4
Ypperstepresten Av Søren Kierkegaard	7
Et sant spotteord Av Fredrik Wisløff	14
Det er nok det som Jesus gjorde Av Ragnar Opstad	15
Hvetekornets lov Av Per Bergene Holm	17
Israel - Herrens utvalgte tjener Av Per Bergene Holm	19
Israels framtid i profetisk lys Av Per Bergene Holm	24
Guds ord om Israel har ikke sviktet Av Øivind Andersen	25
Josva 8:1-29 Av Martin Fjære	29
Møtekalender	31
Stå stille sol Av Lars Fossdal	32

Ordet om korset

Påskebudskapet vil ha en sentral plass i dette nummeret, men det vil også bli plass til noen aktuelle artikler om Israel. Situasjonen i Israel de siste månedene gir grunn til å akte på Israels plass i Guds frelseshusholdning. Gud har utvalgt Israel til tjener for å åpenbare og fullbyrde sitt evige råd til frelse for alle jordens slekter. I Jesus Kristus fullbyrdes Guds råd, men det betyr ikke at Israel har utspilt sin rolle som Herrens tjener.

Sentrum i Guds frelsesråd er ordet om korset. Der ordet om korset blir borte, blir også forkynnelsen av Guds vrede og dom over synden borte. Evangeliet blir omtolket til toleranse og aksept av synden. Menneskets fiendskap og synd mot Gud blir en tilgivelig skrøpелighet, en defekt eller sykdom som Gud i sin kjærlighet må synes synd på. Synden skaper ikke lenger vrede og forbannelse hos Gud. Syndefallet fører ikke til brudd med Gud, og er heller ikke noe menneskene må bære ansvar for. Nei, Gud må ta ansvaret for våre ulike legninger og brister.

Gud er blitt en moderne sosialarbeider som vandrer omkring blant mennesker på livets skyggeside. Han fordømmer aldri noen, men er romslig og tolerant. Han er mest glad i dem som faller utenfor.

Dersom det overhodet er behov for syndenes forlatelse – Gud elsker oss jo uansett – så har syndenes forlatelse sin grunn i Guds uendelige kjærlighet og toleranse. Gud tar imot oss og godtar oss som vi er, vi anerkjennes og aksepteres. Noen soning og forsoning er det ikke behov for. Kristi kors blir i høyden et uttrykk for Guds store kjærlighet, hans solidaritet med menneskene.

Der ordet om korset blir borte, blir forkynnelsen allmenreligiøs. I det forkynnelsen vil være evangelisk, blir den lovisk. Gud prises for sin kjærlighet og nåde, men i realiteten priser mennesket seg selv for sin fortrefelighet og yndighet. Gud elsker oss fordi vi er så enestående eller fordi vi er så sjarmerende skrøpelige, slike Gud bare må ynkes over og forbarme seg over. I all denne talen om Guds kjærlighet og nåde skjuler det seg selvopphøyelse og selvrettferdiggjøring.

Ordet om korset, slik vi møter det i vår bibel, levner ikke mennesket noen ære. Korset feller den endelige dom over menneskets synd og egenrettferdighet. Syndens skade var så veldig at den ikke lot seg reparere eller godtgjøre ved menneskets egen hjelp, og Gud kunne heller ikke i «toleranse» eller «solidaritet» med menneskene se bort fra deres synd og ta dem inn i sitt samfunn. Menneskene er ikke så sjarmerende i sin syndighet, ikke i Guds øyne. Guds hellighet forbyr Gud å forlikes med synderen i hans syndighet.

Gud kunne alene la seg forsone gjennom den fulle og hele dom over synden. Og det gjorde Gud i sin kjærlighet ved at hans Sønn på menneskenes vegne bar hele syndens skyld og forbannelse og sonste synden ved sin stedfortredende død under Guds vredes dom. I dette ligger Guds uendelige kjærlighet og nåde!

På forsoningens grunn kan så Gud kalle oss til omvendelse fra synd og selvliv, egenrettferdighet og trelldom, og innby oss til syndenes forlatelse i Jesu blod. Renset fra synden får vi i kraft av Jesu Kristi rettferdighet oppstå fra død og dom til et nytt liv i samfunn med Gud. Gud være lovet for hans usigelige nåde!

RETTFERDIGGJORT AV TRO

Av Vladimir Moser

«Hva skal vi da si at vår far Abraham oppnådde etter kjødet? Dersom Abraham ble rettfærdiggjort på grunn av gjerninger, da har han jo noe å rose seg av. Men det har han ikke for Gud. For hva sier Skriften: Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettfærdighet. Den som har gjerninger, får ikke lønnen av nåde, men som noe han har fortjent. Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettfærdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettfærdighet. Slik priser også David det menneske salig som Gud tilregner rettfærdighet uten gjerninger: Salige er de som har fått sine overtredelser tilgitt og sine synder skjult. 8 Salig er den mann som Herren ikke tilregner synd.» (Rom 4:1-8)

«For det var ikke ved loven Abraham eller hans ætt fikk det løftet at han skulle være arving til verden, men ved troens rettfærdighet. For dersom de som holder seg til loven, er arvinger, da er troen blitt unyttig og løftet satt ut av kraft. For loven virker vrede. Men der det ikke er noen lov, der er det heller ikke noe lovbrudd. Derfor fikk han løftet ved tro, for at det kunne være av nåde, slik at løftet kunne stå fast for hele ætten, ikke bare for dem som har loven, men også for dem som har Abrahams tro. Han er jo far til oss alle, slik det står skrevet: Til far for mange folkeslag har jeg satt deg. Han er vår far i Guds øyne – den Gud som han trodde på, han som gjør de døde levende og

kaller på det som ikke er til, som om det var til. (Rom 4:13-17)

Dagens tekst sier at Abraham ble erklært rettfærdig for Gud. Han fikk ikke denne attesten fordi han bygde altere, ofret, ga sin kone til Farao, reddet nevøen Lot osv. Abraham var ikke rettfærdig i kraft av loven, men han var rettfærdig ved tro. Vi kan heller ikke fortjene rettfærdigheten for Gud ved gjerninger. Vi mottar rettfærdighet uten gjerninger – utelukkende gjennom troen på Jesus Kristus: «Den som har gjerninger, får ikke lønnen av nåde, men som noe han har fortjent. Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettfærdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettfærdighet.» (Rom 4:4,5)

Paulus viser ved Abrahams eksempel at hans tro på Guds løfter ble regnet ham til rettfærdighet. Apostelen Paulus bruker ordet «tilregne» fem ganger for å understreke hvordan et menneske oppnår rettfærdighet for Gud. Gud ba Abraham forlate kaldeernes Ur. Gud lovet å velsigne ham og gi ham en sønn. Apostelen Paulus snakker om Abrahams reaksjon på Guds Ord: «Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettfærdighet.» (Rom 4:3)

Fra Adam og Eva, Abraham, David og frem til i dag, kan ingen oppnå rettfærdighet ved sine egne gjerninger og på grunn av sin egen innsats. Gud gir deg

rettferdighet, men alltid ved tro, bare i kraft av sin Sønn Jesu Kristi fortjeneste. Troen på Kristus og alt han har gjort for deg er også en gave til deg fra Gud. Du kan ikke skape den kristne troen i deg selv. Guds Ord og Den Hellige Ånd må komme. Ved troen mottar vi rettferdighetens gave. På ingen annen måte kan vi aksepteres og tilregnes rettferdighet for Gud.

En dag jeg var i sentrum av Chisinau, Moldovas hovedstad, så jeg en plakat på en stor kirke med inskripsjonen: «Vil du ha evig liv, hold budene».

De som har skrevet dette har ikke forstått å skjelne mellom loven og evangeliet. Loven viser oss våre synder, anklager, truer, dømmer og driver oss til ham som alene kan frelse oss fra vår synd. Evangeliet sier at alle våre synder tilgis oss for Kristi skyld. Abraham ble ikke rettferdiggjort fordi han fulgte Guds bud om omskjæring mv. Han ble rettferdiggjort ved tro på Guds Ord og løfter.

Hvordan er det med oss? Setter vi vår lit til våre «gode gjerninger» eller til Guds barmhjertighet i Jesus Kristus når det gjelder vår rettferdiggjørelse? Har du tatt noe som hørte andre til? Har du hjulpet foreldrene dine da de ble gamle? Har du tenkt dårlig om noen, ønsket døden over noen, forbannet en person? Har du sett med begjær på din nestes mann eller kone? Har du sladret, fortalt løgner, ødelagt en annen persons rykte, ikke elsket eller tilgitt din neste? Har du lært Guds Ord til barna dine og tatt dem med deg til møte slik du skulle? Har Guds ord alltid vært i dine tanker

og styrt ditt liv i alle ting? Du har hørt Guds Ord bli forkynt, men har du lyttet oppmerksomt til det, og vokst i innsikt og gudsfrykt som du skulle?

Noen tror at de kan tilfredsstille alle lovens krav og fortjene Guds nåde ved det. Gud bør ta hensyn til min innsats! I dag er jeg spesielt god. I dag har jeg ikke syndet. Mine gode gjerninger er veldig store, og synden min er veldig liten. Gud må elske og tilgi meg: «Fariseeren sto for seg selv og ba slik: Gud, jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker: røvere, urettferdige, horkarer – eller som denne tolleren. Jeg faster to ganger i uken og gir tiende av alt jeg tjener.»

(Luk 18:11-12) Et gammelt ordtak sier at stolthet dør noen timer etter døden. «Forut for undergang går overmøt.» (Ord 16:18)

I begynnelsen av sin jordiske tjeneste sa Jesus: «Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær!» (Matteus 4:17). Omvend deg og tro på evangeliet. Gi opp dine egne forsøk på å overbevise Gud om å være snill mot deg. Gud ransaket Abrahams hjerte og Abraham fant ingen annen redning enn å stole på Guds løfter: Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet. Verken Abraham, du eller jeg, ikke ett eneste menneske på jorden blir rettferdiggjort av gjerninger, men bare ved tro på Guds Ord.

Dere er alle blitt rettferdige, ikke ved egen innsats og gjerninger, men utelukkende ved Guds gode vilje, for Kristi skyld, ved tro. Denne rettferdigheten ble ikke oppnådd gjennom din fortjeneste. Rettferdighet er gitt deg på grunn av de gode gjerningene til Guds enbårne Sønn, Jesus Kristus. Jesus er Abrahams ætt, i hvem alle jordens slekter er velsignet.

Kristus oppfylte loven fullkomment. Kristus er den eneste absolutt rettferdige, både i sin guddommelige og i sin menneskelige natur. Villig utholdt Guds sønn lidelse og død for deg. Hans hellige blod, som strømmet på Golgata kors, renser oss fra all synd. Jesus betalte straffen for vår synd, for vår likegyldighet i forhold til synden, for våre forsøk på å bortforklare og minimere synden, for våre forgjeves bestrebelser for å oppnå rettferdighet. Jesus ble dømt av Gud til

å dø i vårt sted. Hva fikk vi? Vi får motta Kristi rettferdighet. Jesus betalte for oss. Han ga oss sin rettferdighet for å skjule våre synder, for å gjøre oss akseptable for Gud, for at vi skal få leve evig med Kristus i hans rike.

Tro, rettferdiggjørelse, evig liv, alt dette er Guds gaver som vi ikke fortjener, men som vi mottar på grunn av vår Guds og vår Frelses Jesu Kristi fortjeneste, lidelse, død og oppstandelse. Troen holder fast ved Kristus. Du har en rettferdighet som du ikke har fortjent. Du har Kristi rettferdighet, som han vant for deg. Alle himmelens skatter og rikdommer er dine, ved Kristi nåde. Jesus sier: «Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod.» (Joh 10:10)

L&E

Vladimir Moser

Forsamling i Kamenka (Transnistria)

YPPERSTEPRESTEN

Av Søren Kierkegaard

Hvor skulle vi gå, om ikke til deg, Herre Jesus Kristus! Hvor skulle den lidende finne medlidenhet, om ikke hos deg, og den angrende, akk, om ikke hos deg, Herre Jesus Kristus!

«For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår skrupelighet, men en som er prøvd i alt i likhet med oss, men uten synd.»
(Heb 4:15)

Min tilhører, enten du selv har vært, kanskje selv er en lidende, eller du har lært andre lidende å kjenne, kanskje med den milde hensikt å trøste: Dette har du nok ofte hørt, dette er den lidendes alminnelige klage:

«Du forstår meg ikke! Å, du forstår meg ikke! Du setter deg ikke i mitt sted. Hvis du var i mitt sted, eller hvis du kunne sette deg i mitt sted, kunne du helt sette deg i mitt sted, og derfor forstå meg helt, ville du tale annerledes.»

Du ville tale annerledes, og med det mener den lidende at du også ville innse og forstå at det ikke finnes noen trøst.

Så dette er klagen: Den lidende klager nesten alltid over at den som vil trøste ham, ikke setter seg i hans sted. Visst har den lidende også bestandig noe rett, for intet menneske opplever helt det samme som et annet menneske. (...) Men i en annen forstand har den lidende urett, hvis han mener at det skal bety at det ikke finnes noen trøst for den lidende. (...)

Det var imidlertid slett ikke Guds vilje at det ene menneske skulle finne fullstendig trøst i et annet. Det er tvert imot Guds velbehagelige vilje at hvert menneske skal søke den hos ham, at når grunnene til trøst som andre byr ham ikke smaker ham, at han da skal søke til Gud (...)

Å, du lidende, også du som oppriktig og veltalende kan ønske å trøste: Strid ikke uten nytte mot hverandre! Du medlidende, vis du sann medlidenhet, ved ikke å gjøre krav på å være i stand til å sette deg helt i den andres sted. Og du lidende, vis sann skjønnsomhet ved ikke å kreve det umulige av den andre – det er jo dog EN som helt kan sette seg i ditt, som i enhver lidelses sted: Den Herre Jesus Kristus.

«For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår skrupelighet.» Det vil si at vi har en som kan ha medlidenhet med oss i vår skrupelighet. Og videre: «en som er prøvd i alt i likhet med oss.»

For dette er betingelsen for å kunne ha sann medlidenhet – for medlidenheten til den uerfarne og uprøvde er misforståelse, oftest en mer eller mindre plagsom og sårende misforståelse for den lidende. Betingelsen er å være prøvd i alt i likhet med oss. Når det er tilfelle kan man også helt sette seg i den lidendes sted; Og når man blir prøvet i alle ting på samme måte, da kan man helt sette seg i enhver

lidendes sted. En slik yppersteprest har vi, som kan ha medlidenhet. Og at han kan ha medlidenhet, ser du av at det var av medlidenhet han ble prøvet i alle ting i likhet med oss. Medlidenhet var det som bestemte ham til å komme til verden. Og igjen var det for å kunne ha sann medlidenhet at han av egen fri vilje ble prøvet i alle ting i likhet med oss - Han som helt kan sette seg og helt satte seg i ditt, i mitt, i vårt sted. Kristus satte seg helt i ditt sted.

eller kan aldri bli født det menneske som skal lide som han. Hvilken forsikring om hans medlidenhet, hvilken medlidenhet det er å gi en slik forsikring!

Medlidende åpner han sin favn for alle lidende: Kom til meg, sier han, alle dere som lider (strever) og har tungt å bære. Kom hit til meg, sier han, og han innestår for det han sier.

Han var Gud og ble menneske – slik satte han seg i ditt sted. Det er jo nemlig hva sann medlidenhet så gjerne vil. Den vil så gjerne sette seg helt i den lidendes sted for virkelig å kunne trøste. Men det er også det menneskelig medlidenhet ikke kan gjøre; bare guddommelig medlidenhet kan gjøre det - og Gud ble menneske.

Han ble menneske; og han ble det menneske som av alle, alle ubetinget har lidd mest. Det var aldri født og det vil

For han – dette er innbydelsen for andre gang – han var ubetinget den mest lidende. Det er allerede stort om menneskelig medlidenhet våger å lide nesten like mye som den lidende.

Men av medlidenhet, for å sikre trøsten, å lide uendelig mer enn den lidende, hvilken medlidenhet! Menneskelig medlidenhet gyser imidlertid tilbake, blir helst deltagende på den trygge strand. Eller hvis den våger seg ut, så vil den slett ikke gå så langt ut som der den lidende er.

Men hvilken medlidenhet da å gå lenger ut! Du lidende, hva krever du? Du krever at den medlidende skal sette seg helt i ditt sted. Og han, medlidenheten, han satte seg ikke bare helt i ditt sted, han kom til å lide uendelig mye mer enn deg! (...)

Han satte seg, han kan sette seg helt i ditt sted, du lidende, hvem du enn er. Er det timelig og jordisk bekymring, nød, sorg over utkomme og det som hører med til det: Også han har lidd sult og tørst, og nettopp i de vanskeligste øyeblikkene i hans liv, da han også kjempet åndelig, i ørkenen og på korset. Og til daglig bruk eide han ikke mer enn liljen på marken og fuglen under himmelen - så mye eier dog vel også den fattigste. Og han som ble født i en stall, svøpt i kluter, lagt i en krybbe, han hadde i sitt liv ikke det han kunne helle hodet til - så mye husly har vel også den husløse! Skulle han så ikke helt kunne sette seg i ditt sted og forstå deg!

Eller er det hjertesorg: Også han hadde en gang venner, eller rettere sagt, han mente en gang å ha dem. Men da avgjørelsen kom, forlot de ham alle. Dog nei, ikke alle, det ble to tilbake, den ene forrødte ham, den andre fornektet ham! Også han hadde en gang venner, eller han mente en gang å ha dem. De sluttet seg så nær til ham at de til og med stred om hvem som skulle ta plassen på hans høyre og venstre side. Inntil avgjørelsen kom, og han, i stedet for å bli opphøyet til tronen, ble opphøyet på korset. Da ble to røvere mot deres vilje tvunget til å innta de ledige plassene ved

hans høyre og venstre side! Tror du ikke han helt kan sette seg i ditt sted!

Eller er det sorg over verdens ondskap, som gjør motstand slik at du og det gode må lide, hvis det bare er sant at det virkelig er du som vil det gode og sanne: Å, i dette ville du, en synder, dog vel ikke våge å sammenligne deg med ham, Den Hellige som først opplevde disse lidelser - så du i det høyeste kan lide i likhet med ham. Han helliget disse lidelser for evig - altså også dine, hvis du ellers lider i likhet med ham - han, som ble foraktet, forfulgt, hånet, spottet, spyttet på, hudflettet, mishandlet, pint, korsfestet, forlatt av Gud, korsfestet under alminnelig jubel: Hva du enn har lidt, og hvem du enn er, mener du ikke at han helt kan sette seg i ditt sted!

Eller er det sorg over verdens synd og ugudelighet, sorg over at verden ligger i det onde, sorg over hvor dypt mennesket er falt, sorg over at gull er dyd, at makt er rett, at mengde er sannhet, at kun løgn har framgang, og kun det onde seirer, at kun selvkjærighet elskes, at kun middel-mådighet velsignes, at kun klokskap aktes, at kun halvhøyet lovprises, og kun usselhet lykkes: Å, i denne henseende ville du, et menneske, dog vel ikke våge å sammenligne din sorg med den sorg som var i verdens frelser! Skulle han ikke helt kunne sette seg i ditt sted! Og slik i forhold til enhver lidelse.

Og derfor du lidende, hvem du enn er, lukk deg ikke fortvilet inne med dine lidelser, som om ingen, enn ikke han, kunne forstå deg. Rop ikke heller

utålmodig på dine lidelser som om de var så fryktelige at enn ikke han var i stand til helt å sette seg i ditt sted. (...)

Den Herre Jesus Kristus var ikke en lidende som søkte trøst hos andre, enda mindre fant han den hos andre, enda mindre klaget han over ikke å finne den hos andre. Nei, han var den lidende hvis eneste, ubetinget eneste trøst var å trøste andre. Se, her er du kommet til lidelsenes topp, men også til lidelsenes grense, hvor alt vender seg om, for han, nettopp han, er «Trøsteren».

Du klager over at ingen kan sette seg i ditt sted. Opptatt med den tanke dag og natt, faller det deg kanskje aldri inn at du skulle trøste andre. Og han, trøsteren, han er den eneste som det i sannhet gjaldt, at ingen kunne sette seg i hans sted, han satte seg helt i ditt sted. (...)

Han satte seg helt i ditt sted, hvem du enn er, du som prøves i fristelse og anfektelse. Han kan sette seg helt i ditt sted, han som ble prøvet i alt i likhet med oss. Som med den lidende, slik også med den fristede og anfektede, også han klager gjerne over at den som vil trøste eller råde eller advare ham, ikke forstår ham, ikke helt kan sette seg i hans sted.

«Var du i mitt sted», sier han, «eller kunne du sette deg i mitt sted, kunne du forstå med hvilken fryktelig makt fristelsen binder meg, kunne du forstå hvor fryktelig anfektelsen spotter enhver anstrengelse, og så ville du dømme annerledes. Men du, som ikke selv opplever det, du kan nok tale rolig om dette,

benytte anledningen til å føle deg selv bedre, fordi du ikke falt i fristelsen, ikke lå under for anfektelsen, fordi du verken ble prøvet i det ene eller det andre. Var du i mitt sted!»

Å, min venn, kjemp ikke en unyttig strid som bare ytterligere forbitrer livet for deg selv og andre. Det er dog en som helt kan sette seg i ditt sted, den Herre Jesus Kristus. «For ved at han selv har lidd og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet.» (Heb 2:18) Det er han som helt kan sette seg i ditt sted, Jesus Kristus, som i sannhet lærte enhver fristelse å kjenne, ved at han besto i enhver fristelse.

Er det sorg for mat, og bokstavelig talt og i strengeste forstand, sorg for mat, slik at hungersnød truer: Også han ble fristet slik. Er det det mest dumdristige vågestykke som frister, også han ble fristet slik. Er det til frafall fra Gud du blir fristet, også han ble fristet til det.

Han kan helt sette seg i ditt sted, uansett hvem du er.

Fristes du i ensomheten, også han, han som den onde Ånd ledet inn i ensomheten for å friste ham.

Blir du fristet i verdens forvirring, også han hvis gode ånd hindret ham i å trekke seg bort fra verden før han hadde fullført sin kjærlighets verk.

Fristes du i avgjørelsens store øyeblikk, når det gjelder å forsake alt: Også han.

Eller er det i det neste øyeblikk, når du blir fristet til å angre på at du ofret alt: Også han.

Fristes du, i det du segner under

muligheten til å ønske at farens realitet snart var der: Også han.

Fristes du til å ønske deg døden: Også han.

Er fristelsen å bli forlatt av mennesker: Også han ble fristet.

Er det den – dog nei, den anfektelse har vel ikke noe menneske opplevd – den anfektelse å være forlatt av Gud: men han ble fristet slik. Og slik på enhver måte.

du kun usannheten, kun hva fristelsen, nettopp for å friste, innbiller deg om hvor fryktelig den er. Å kreve sannhet av fristelsen, det er for mye forlangt.

Fristelsen er en bedrager og løgner, som vel vokter seg for å si sannhet, for dens makt er nettopp usannheten.

Utsnitt av «Jesus on His way to Golgotha» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

Og derfor, du som fristes, hvem du enn er, bli ikke stum i din fortvilelse, som om fristelsen var overmenneskelig og ingen kunne forstå den. Utmal heller ikke utålmodig din fristelses størrelse som om ikke engang han helt kunne sette seg i ditt sted!

For vil du vite hva som kreves for i sannhet å kunne bedømme hvor stor en fristelse i sannhet er, så la meg si deg det. Det kreves at du har bestått i fristelsen. Først da får du i sannhet vite hvor stor fristelsen var.

Så lenge du ikke har bestått i den, vet

Vil du ha sannheten ut av den, om hvor stor den virkelig er, så må du se å bli sterkere enn den, se å bestå i fristelsen, så får du vite sannheten, eller du får sannheten ut av den. Og derfor er det kun en som i sannhet ganske nøyaktig kjenner enhver fristelses størrelse, og ganske kan sette seg i enhver som blir fristet: Han som selv ble prøvet i alle ting i likhet med oss, men som bestod i enhver fristelse.

Vokt deg derfor for mer og mer lidenskapelig å skildre og klage over fristelsens størrelse. Med hvert skritt du gjør på den veien, anklager du bare mer

og mer deg selv.

Å forsvare seg med at du ligger under for fristelsen lar seg heller ikke gjøre ved mer og mer overdrevent å beskrive fristelsens størrelse. For alt hva du slik sier er usannhet, da du kun kan få vite sannheten ved å bestå i fristelsen.

Kanskje kunne et annet menneske hjelpe deg, hvis du vil la deg hjelpe, et annet menneske som ble fristet på samme måte, men som bestod i fristelsen, for han vet sannheten. Men selv om det ikke er noe annet menneske som kan si deg sannheten, det er dog en som helt kan sette seg i ditt sted, han som ble prøvet i alle ting i likhet med oss, men som bestod i fristelsen.

Av ham vil du kunne få vite sannheten, dog kun på det vilkår at han ser at det er ditt redelige forsett å ville bestå i fristelsen. Og når du så har bestått i fristelsen, så vil du helt kunne forstå sannheten. Så lenge du ikke har bestått i fristelsen, klager du over at ingen helt kan sette seg i ditt sted. For dersom du har bestått i fristelsen, ville det jo være det samme for deg og ikke noe å klage over, om så var, at ingen kunne sette seg i ditt sted.

Denne klagen er en oppfinnelse av den usannhet som er i fristelsen, og denne usannhets mening er at skulle noen forstå deg, så måtte det være en som også lå under for fristelsen, så altså dere begge forstod hverandre – i usannheten. Er dette å «forstå» hverandre? Nei, her er grensen hvor alt vender seg om. Det er

kun en som i sannhet kan sette seg helt i enhvers sted, som fristes – og han kan det nettopp fordi han alene bestod i enhver fristelse. Men i tillegg, og glem det ikke, han kan helt sette seg i ditt sted.

Han satte seg helt i ditt sted, ble prøvet i alle ting i likhet med oss, dog uten synd. Altså i denne henseende satte han seg ikke i ditt sted, kan han ikke sette seg helt i ditt sted. Han, den Hellige, hvordan skulle det være mulig! Her er forskjellen uendelig mellom Gud som er i himmelen, og deg som er på jorden. Forskjellen er uendelig mye større mellom den Hellige og synderen. Å, og dog, også i denne henseende, om enn på en annen måte, satte han seg helt i ditt sted.

For når han, når forsonerens lidelse og død er betalingen for din synd og skyld – når den er betalingen, så trer den jo i stedet for deg. Eller han, betaleren, trer i ditt sted, i ditt sted lider han syndens straff, for at du kan frelses. I ditt sted lider han døden for deg, for at du kan leve. Satte og setter han seg så ikke helt i ditt sted?

Her er det jo enda mer bokstavelig, at han helt setter seg i ditt sted. Ikke som vi talte om tidligere, hvor det kun var tale om at han helt kunne forstå deg, mens du likevel blir på ditt sted og han på sitt sted. Men forsoningens fyllestgjørelse betyr jo at du trer til side og at han inntar ditt sted. Setter han seg så ikke helt i ditt sted?

Hva er nemlig forsoneren, annet enn en stedfortreder som helt setter seg i ditt og

i mitt sted. Og hva er forsoningens trøst, annet enn denne at stedfortrederen ved å betale, setter seg helt i ditt og i mitt sted!

Så når den straffende rettferdighet her i verden eller hist søker det stedet hvor jeg, synderen, står med all min skyld, med mine mange synder, da treffer den ikke meg, for jeg står ikke lenger på det stedet. Jeg har forlatt det, der står en annen i mitt sted, en annen som helt setter seg i mitt sted. Jeg står frelst ved siden av denne andre, ved siden av ham, min forsoner, som helt satte seg i mitt sted. Ha takk for det, Herre Jesus Kristus!

Min tilhører, en slik medlidenhetens

yppersteprest har vi, hvem du enn er, og hvordan du enn lider. Han kan helt sette seg i ditt sted, hvem du enn er og hvordan du enn fristes. Han kan helt sette seg i ditt sted, hvem du enn er. Å, synder, som vi alle er, han setter seg helt i ditt sted.

Du går nå opp til alteret, brødet rekkes deg igjen og vinen, hans hellige legeme og blod, igjen til evig pant på at han ved sin lidelse og død satte seg også i ditt sted, at du bak ham er frelst, dommen forbi, kan inngå til livet, hvor igjen han har beredt deg sted.

Hentet fra *Samlede værker*,
Gyldendal, København 1962-1964

ET SANT SPOTTEORD

Av Fredrik Wisløff

«Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse.» (Matt 27:42)

At Jesus ikke viste sin herlighet og makt ved å kaste sine fiender til jorden ved et guddomsord, kunne ikke engang disiplene forstå. De hadde ennå ikke fått se den lidende Messias' herlighet.

For spotterne var det helt ubegripelig at Jesus kunne kalle seg Guds Sønn og likevel hjelpe-løst la seg spikre til korset.

«De som gikk forbi, ristet på hodet og spottet ham: Du som river ned templet og bygger det opp igjen på tre dager! Frels nå deg selv, hvis du er Guds Sønn, og stig ned av korset!» (Matt 27:40)

Røveren på hans venstre side sier spottende: «Er ikke du Messias? Frels deg selv og oss!» (Luk 23:39)

Også øversteprestene, de eldste og de skrift-lærde spottet Jesus på samme måte: «Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse.» (Matt 27:42)

Men det underlige er at med disse ordene talte spotterne sant. Ja, de uttalte den livs-loven som Jesus fulgte hele sitt liv, og som enhver sann kristen må gjøre til sitt livs regel om han skal bli Jesu etterfølger.

Andre har han frelst, men seg selv kan han ikke frelse! Visst kunne Jesus ha frelst seg selv. Ingen nagler kunne holde ham til korset. Med et sukk til sin Far om befrielse ville han ha vært reddet. Han hadde muligheten til redning under hele sin lidelsesgang. Da svøpeslagene hvinte over Jesu rygg, kunne

han ha talt et eneste ord, og soldatenes hender hadde visnet. Men det ordet talte han ikke.

Da Jesus sto foran folkehopen med Pilatus ved sin side, kunne han med et blikk ha fått Pilatus til å segne for alt folkets øyne, men det blikket sendte han ikke. Da Jesus segnet under korset på Via Dolorosa, kunne han ha bedt en bønn til sin Far: «Far, nå må det være nok» - og korset var blitt hans himmelstige. Men den bønnen ba han ikke.

Og nå, da naglene slet i hendene og febertørsten begynte å brenne, hvor lett kunne han ikke ha steget ned av korset, og folket ville ha båret ham på hendene og hyllet ham som Messias. Jo visst kunne han frelse seg selv. Men der ligger spotteordets sannhet: Da ville «de andre» vært ufrelste.

Det var umulig for Jesus både å redde seg selv og frelse de andre. Offeret var nødvendig. Hvetekornet måtte falle i jorden og dø om det skulle bære frukt. Og det er her det dør. Frukten er de manges frelse. Ved det at Jesus ikke steg ned av korset, viste han seg å være Guds Sønn. Ved at han ikke frelste seg selv, frelste han hele verden, alle som tror. En slik Messias forsto ikke menneskene, men en slik Messias var det menneskene trengte.

Og slike mennesker er det verden trenger i dag. For også for oss gjelder det: Enten oss selv eller vår bror. Frelser jeg meg selv fra lidelsen, og det kan jeg om jeg vil, så vil jeg ikke kunne frelse de andre. Også til meg lyder Satans røst, ofte i en venns munn: Dette må ikke skje med deg! Spar deg selv! Men over et slikt spart liv lyder Jesu dom: Den som vil

frelse sitt liv, skal miste det.

Ikke noe sted kan en bedre innvie sitt liv til Gud enn på Golgata. Den innvielsen vil si å gi sitt liv til døden. Men over selvlivets død høres Jesu ord: Den som mister sitt liv, skal finne det.

Hver time i ditt liv, hver trevl i din kropp, hver evne i ditt hode, skal legges på korset og

ofres for andre, «Jeg er korsfestet for verden!» sier Paulus.

Ved at du ikke stiger ned av korset, viser også du at du er et Guds barn. Ved at du ikke redder deg fra selvlivets død, vil også din død bli til andres frelse.

Hentet fra *Med ham til Golgata*,
Luther Forlag, 1974

DET ER NOK DET SOM JESUS GJORDE

Av Ragnar Opstad

Det finst ein løyndom i evangeliet som må openberrast for oss, nemleg den at det er nok til frelse det som Jesus gjorde! Då melder spørsmålet seg straks for dei mange: Er det nokon løyndom?

I 1957 var det vekkjing på heimstaden min under ei sommarsamling på Tryggheim Ungdomsskule (det som på den tida vart kalla ungdomsskule, var det same som i dag vert kalla folkehøgskule). Eg var 17-18 år.

Eg gjekk åleine heim etter eit kveldsmøte. Øivind Andersen hadde forkynt evangeliet. Eg tenkte der eg gjekk: Dette må verta mitt, dette må eg få eiga. Så skjedde det noko uforklarleg. Det kom over meg noko som eg aldri før hadde kjent. Denne kjensla fylgde meg på vegen heimover. Då eg var komen mest heim, stod eg plutselig på vegen og gret - av glede - og takka for frelsa!

Same kvelden sa eg til foreldra mine at eg hadde vorte ein kristen.

Så gjekk tida. Vart det spørsmål om mitt gudsforhold, så gjekk tanken alltid til denne opplevinga eg hadde hatt.

Eg trur at eg der og då vart frelst, men opplevinga vart etter kvart min himmel-billett.

Det er jo ikkje i våre opplevingar vi skal ha vår trøyst, men i ein person, i Jesus, og det han har gjort og er for oss.

Slik eg ser det, så måtte Herren ta frå meg min ureine trøystegrunn, på ein måte ta frå meg det han sjølv hadde gjort i mitt liv! Det var ei bitter erfaring.

Gjennom ransakande forkynning smuldra heile mi oppleving opp som frelsegrunn. Men også evangeliet vart forkynt. Og litt etter litt byrja det å dagast for meg:

Frelsa er jo ferdig! Det heile var ordna opp på Golgata - lenge før eg tenkte å verta ein kristen. Det var ordna for 2000 år sidan! Visste eg ikkje det frå før? Jau, men eg hadde ikkje sett det, slik at eg hadde noko reell nytte av det. Det var berre noko eg visste og som eg heldt for sant; det høyrde berre med til trua. No såg eg at det var nok til frelse for meg og at det var mitt det som Jesus hadde gjort. Det var for meg det var gjort.

Det var løyndomen i evangeliet som vart openberra for meg.

Dersom nokon før dette hadde spurt meg om eg trudde det var nok det som Jesus hadde gjort til mi frelse, ville eg ha svara ja, utan å tvila, men eigentleg utan å forstå det djupe innhaldet i spørsmålet. Frelsa er gjort ferdig og ligg klar for ugudelege, men Herren må få ta frå oss våre eigne klede om vi vil inn i bryllaupssalen; elles får vi ikkje bruk for den kledningen som Jesus gjorde ferdig til oss dei 33 åra han var her nede. Og har vi kome inn i våre eigne klede, så er det betre å bli kasta ut her i tida enn på domedag.

Vi må frelsast som ugudelege, for det er vår natur etter syndefallet (sjå Rom 4:5). Vi vil helst frelsast ved noko vi gjer og er:

Vi har omvendt oss, vi trur. Dette må vel Gud rekna med? Vi ber og les i Bibelen, går på møte, strir mot synda, går til nattverd. Er ikkje det nok? Den som har si trøyst i noko av dette, er ein farisear.

Det einaste som er nok, er det som Jesus har gjort. Og skal det verta nok for deg, så må du gje opp det som er di vinning. Det må verta til skrap for deg som det vart for Paulus, sikkert også for Nikodemus - og alle andre som har vorte frelste og fødte på nytt. Sann omvending er å gå fallitt på alt sitt eige. Det vart sagt eingong at vi må frelsast frå vår omvending. Det vart til trøyst for meg den gongen det vart sagt. Eg skulle sleppa å få til ei skikkeleg omvending! Når vi ingen ting har i oss sjølv, då får og har vi bruk for mellommannen som har teke seg av vår sak. Skjer ikkje dette, så sit du att med det som er verka i og ved din gamle Adam. Han kan gå med på å verta ein alvorleg kristen, men han vil ikkje missa sitt liv. Han tviheld på sin eigen kristendom. Berre lat alt fara! Han skal døy, han skal ikkje frelsast!

Jesus vil vera åleine om di frelse. Han har gjort alt ferdig, og du kjem for seint med ditt

bidrag. Han har jo sagt at det er fullført!

Når går ein eigentleg fallitt på alt sitt eige? Det skjer når du tek di tilflukt til Jesus slik som du er og slik som du har det.

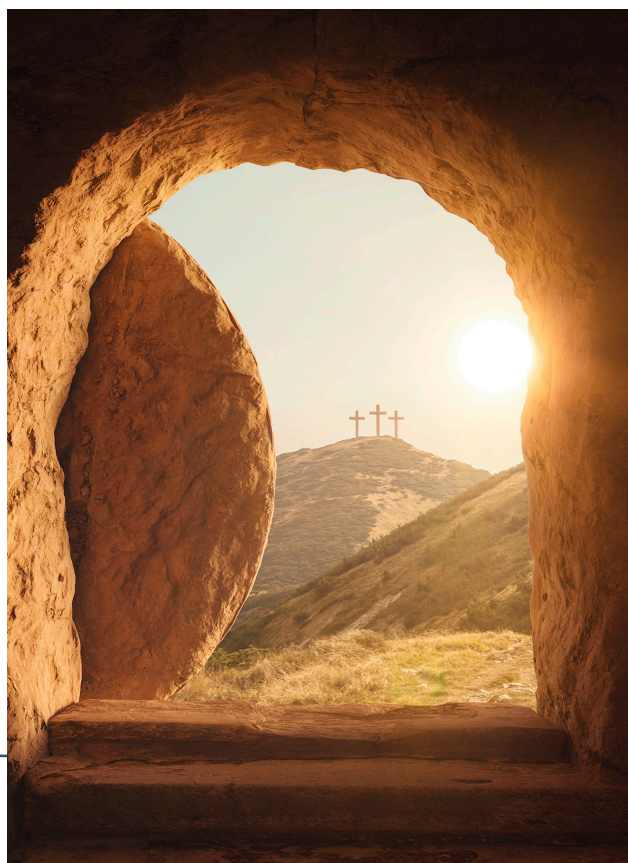
Det kosta Jesus mykje for at du skulle få det for ingenting.

Skulle du i tillegg til dine andre synder - også leggja til den aller største synd å vraka det som kosta Jesus så ufatteleg mykje? Jesus vil ha deg som løn for si smerte, og du får det, som sagt, for ingenting.

Vil du plussa på med noko av ditt eige, er det ikkje lenger av nåde.

«Når blodet da virket så kraftig hos Gud at han lot seg evig forsona, og derfor alene vil ta deg til brud og gi deg den himmelske krone; så la du deg dermed og nøye!»

L&E

HVETEKORNETS LOV

Av Per Bergene Holm

«Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det mye frukt.» (Joh 12:24)

Jesus kunne ikke frelse oss uten at han døde. Som et hvetekorn måtte han legges i jorden og dø, for han måtte sone våre synder, bære Guds vredes dom i vårt sted. Men i seg selv hadde Jesus rett til liv i kraft av sin egen hellighet og renhet etter Guds lov. Som et livskraftig såkorn brøt han derfor opp av jordens skjød. Døden kunne ikke holde ham, dens makt ble brutt når synden ble sonet. Og i kraft av sin rettferdighet og livsrett ble Jesus opphav til evig liv, ikke bare for seg selv, men for hver den som tror på ham.

Det er også en hvetekornets lov for den troende. Vi må også dø før vi kan stå opp til livet. Dåpen vitner om det. Vi skal druknes og begraves. Alt vårt hører hjemme under dommen, i døden. Det er vår navneære. Loven skaper denne erkjennelse hos oss, når den får lyde i sin hellighets kraft.

Her svikter forkynnelsen i vår tid. Det lyder ingen tilintetgjørende dom over det naturlige menneske, verken dets syndeliv eller dets selvlagede fromhet. Derfor blir det ingen død under loven, og heller ikke noe nytt liv ved evangeliet. Så blir det mulig å leve med Gud ut fra oss selv.

Vi tror at troen og livet med Gud ligger innenfor våre muligheter, ved Guds

nådes kraft og miskunn. Jesus elsker oss og bærer over med oss slik at vi kan leve med ham i vår syndighet. Omvendelse forstås gjerne som noe utvendig. Man går på møter, leser litt i Bibelen, ber og gir til misjonen osv, men ut over dette er man som før. Noe radikalt nytt liv er det ikke tale om, ingen gjenfødelse.

Anfektes man av det Skriften taler om det nye livets kraft og frukter, trøstes man snart med at Jesus elsker syndere, ikke fromme fariseere. Så kan man slå seg til ro med situasjonen og få tro seg som en god og ydmyk kristen.

Men Guds dom hviler over det naturlige menneske, både dets synder og dets selvlagede fromhet, tro og lovgjerninger. Og så lenge vi mangler selve grunnforutsetningen for å leve med Gud, vil alle våre forsøk på å leve som kristne ikke bli noe annet enn ytre skinn, aldri noe virkelig liv. Fariseisme er å ville leve med Gud ut fra seg selv. Guds nåde blir bare som en lapp på et gammelt klesplagg, som ny vin i gamle skinnsekker.

Men når munnen blir tilstoppet, når alt håp om redning for det gamle menneske er ute, når Lasarus ligger død i graven og stinker, da er det tid for Jesus og frelsen i ham. Han døde jo vår død, for å åpne en vei for oss fra døden til livet. Porten er trang og veien er smal. Vårt gamle menneske får vi ikke med. Jesus tok det med seg på korset og i graven. Der hører

det hjemme og der skal vi la det være. Vi skal få akte oss selv og alt vårt som begravet med Jesus, og det er vår redning. Vi skal få regne oss som løst fra oss selv!

Hvilken frihet! Jesus har tatt vårt liv og fridd oss fra det ved sin død. Han vil selv være vårt liv. Han vil ikke berge vårt liv eller tilføre oss liv, men han vil være vårt liv, overfor Gud og i vår hverdag.

En kristen oppstår derfor rettferdiggjort med Kristus til et aldeles nytt liv.

«Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg.» (Gal 2:20a)

Hvor mye av det som kalles kristent liv i dag er Kristusliv, og hvor mye er «nåde» tilført det gamle mennesket?

L&E

FORKYNNERSEMINAR 2024

Forkynnerseminaret holdes med tanke på dem som har kall til å være forkynnere eller ledere i den troende forsamling, men det er åpent for **alle** som ønsker å fordype seg i Skriften. Det stilles ingen formelle krav, men det vil være en stor fordel om en har en viss grad av bibelkunnskap mv, f eks har fullført et bibelskoleår.

Forkynnerseminaret vil være samlingsbasert. Hver samling har sitt pensum, og det vil være en stor fordel om deltakerne leser igjennom sentrale deler av pensum før samlingene.

Undervisningen fra forrige forkynnerseminar er også tilgjengelig, og ved å lytte til eller se på disse timene, vil en også få en god basis for samlingene.

Det vil være 12 samlinger på

Fossnes fra torsdag til lørdag, med undervisning fra morgen til kveld. Det vil være to samlinger i halvåret over tre år.

Samlingene vil i større grad enn første seminar sette av tid til spørsmål og drøftelse. Nettopp med tanke på samtalene, vil det være en stor fordel om flest mulig kan være med fysisk. Men gjennom teams går det også å delta på avstand. Vi har godt utstyr for å få til dette på en god måte.

Også denne gang vil det være gratis å delta på seminaret – inklusiv overnatting og måltider på Fossnes, men reise til og fra må deltakerne koste selv.

Skulle du være interessert i å følge forkynnerseminaret, er det fint om du tar kontakt og melder din interesse: pbholm@online.no.

ISRAEL - HERRENS UTVALGTE TJENER

Av Per Bergene Holm

FRA ETT FOLK TIL MANGE

Gud handlet med hele verden som én slekt og ett folk fram til Babels tårn. Da var det intet utvalgt folk, for alle var ett folk. Menneskenes hovmod og tro på at bare de sto sammen og var ett så skulle ingenting være umulig for dem, var i ferd med å føre menneskeslekten inn i et totalt frafall fra Gud, uten behov for frelse og forløsning.

Da forvirret Gud menneskene og gjorde menneskeslekten til mange folk med ulike språk (1Mos 11:1-9). Om dette sier apostelen Paulus: «Han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene mellom deres bosteder. Dette gjorde han for at de skulle søke Gud, om de kanskje kunne føle ham og finne ham - enda han ikke er langt borte fra en eneste en av oss.» (Apg 17:26-27) Fra denne tid er verden delt i mange folk, med hver sine grenser. Det er en gudvillet ordning som vi ikke skal søke å endre gjennom å bygge imperier og unioner. Det søker derimot ånden fra Babel – som har som sin hovedtanke å bli som Gud og makte alt uten Gud. Verdenshistoriens ulike imperier skal i sin tid fullendes i det siste store antikristelige rike.

ISRAELS UTVELGELSE OG SÆRSTILLING

En tid etter Babels forvirring velger Gud seg ut ett folk, i første omgang én mann – Abraham. Gud vil at alle mennesker skal bli frelst, også Abraham. Og Abraham blir personlig kalt til frelse og tro på Guds frelsesløfter. Han kalles til å bli far til

troens folk, Guds barn på jorden. Men til dette folk utvelges ingen ut fra kjødelig avstamning, bare de som følger i fotsporene av Abrahams tro (Rom 4:12). Og i dette folk kan også vi hedninger innlemmes ved hjertets omskjærelse og tro, og bli barn av Abraham (Rom 4:12; 2:29; Gal 3:14).

Men Abraham kalles og utvelges også til noe annet, til å bli far til et folk med en egen oppgave og tjeneste. Og det er dette som utgjør Israels særstilling blant folkeslagene. Abraham kalles og utvelges til å bli det folk Gud åpenbarer og virkeliggjør sin frelse gjennom. Vi kan kalle det en tjenerutvelgelse. Abraham og med ham hele Israels folk, er utvalgt til å være Herrens tjener.

Tjenerens oppgave er å åpenbare Guds evige frelsesråd for verden – og virkeliggjøre det i historien til frelse og velsignelse for alle jordens slekter («i deg skal alle jordens slekter velsignes»). Israels særstilling blant folkene er altså at folket er Herrens utvalgte tjener, det folk Herren åpenbarer seg og virkeliggjør sin frelse gjennom. Denne tjeneste må Israel utføre, om det vil eller ikke, om det forstår det eller ikke (jf Joh 11:51).

Israel er ikke som folk frelst i kraft av denne siste utvelgelsen – utvelgelsen til å være Herrens tjener. Nei, når det gjelder frelsen er det med Abraham og alle israelitter som med oss hedninger; de blir frelst ved tro på Guds Sønn, Jesus Kristus – den frelse som skulle åpenbares ved dem og gjennom dem.

1. HERRENS TJENER OG LØFTET OM GUDS SØNN

På syndefallets dag ga Gud menneskene løfte om «kvinnens sæd» eller kvinnens avkom/sønn som skulle komme til frelse. Så snart Abraham er utvalgt til å være Herrens tjener og den som Herren vil fullbyrde sin frelse gjennom, knyttes også løftet om avkommet, sønnen, til Abraham og hans ætt. Abraham og hans ætt blir som en mor eller en kvinne som skal føde løftessønnen. Gjennom hele det gamle testamentes tid er Israel som en kvinne i fødselsveer (jf Åp 12:1-4).

Løftet om velsignelsen knyttet til Abraham og hans ætt og Israels utvelgelse til å være Herrens tjener, er uløselig knyttet til sønnen, en sønn som både er Abrahams sønn og Davids sønn, men også Guds Sønn. Så snart Herren har gitt Abraham løfte om en sønn, inngår han også en pakt med Abraham, en pakt som kaster lys over Guds evige frelsesråd. Abraham og Israel er ikke bare utvalgt til å være den «mor» som føder den lovede Messias, men også til å åpenbare den lovede frelse og Frelser gjennom forbilledlige pakter, gudstjenester, ofringer osv.

2. HERRENS TJENER – TIL Å ÅPENBARE GUDS EVIGE FRELSERÅD

Abraham og Israel er utvalgt til å være Herrens tjener som åpenbarer Guds evige frelsesråd – til lys og frelse for alle jordens slekter. Det skjer på flere måter.

Apostelen Paulus sammenfatter det slik i Rom 9:4: «De er jo israelitter. Dem tilhører barnekåret og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og løftene.»

a) Abrahamspakten og velsignelsen

Overfor Abraham åpenbarer Gud sin nådepakt. Gud lar Abraham skjære dyr i to deler og legge dem midt imot hverandre. Det var vanlig ved paktsinngåelser. De to som inngikk pakt gikk sammen mellom dyrene og avla den ed at det skulle gå dem som disse dyrene, dersom de brøt pakten. Men Gud lar en dyp søvn komme over Abraham, og mens Abraham sover går Gud alene som en luende ild mellom stykkene. Gud inngår en ensidig pakt med Abraham. Gud skal også oppfylle Abrahams forpliktelse.

Abraham var kalt til å bringe velsignelse til alle jordens slekter, som alle var under Herrens forbannelse. En dag blir Abraham kalt til å ta sin sønn, sin eneste, ham som han har så kjær, og ofre ham som brennoffer på Moria-fjellet. Abraham må tenke at nå er dagen kommet, den dag han er kalt og utvalgt til. Han er kalt og utvalgt til, som Herrens tjener, å bringe det sonofferet som skal ta bort forbannelsen, og bringe velsignelse til alle jordens slekter.

Isak ble spart, for Gud hadde tatt på seg Abrahams forpliktelse. Gud skulle selv se seg ut lammet til brennofferet. Han skulle en dag selv ta sin sønn, sin eneste, han som han hadde velbehag i (Matt 3:17), og bære ham fram som sonoffer til velsignelse for alle jordens slekter. Abraham så min dag, sier Jesus om dette, og han gledet seg (Joh 8:36).

b) Sinaipakten og forbannelsen

Gjennom Sinaipakten som Israels folk ble bundet til, åpenbarte Gud sin hellighet og vrede over synden. Gud åpenbarer at

hver den som ikke holder fast på alt som er skrevet i loven slik at han gjør det, han er forbannet. Denne forbannelse ble stadig åpenbart på Israel, til forbilde og advarsel for alle andre folk. Gud åpenbarte sin herlighet på Israel, ikke minst i sin dom over Israels synd (Jes 49:3). Gang etter gang vender Israel seg bort fra Herren i synd og ugudelighet. Da kommer folket under Guds forbannelse og dom. På intet annet folk har Gud slik åpenbart sin herlighet, sin hellighet og vrede over synden.

c) Ypperstepresten, gudstjenesten og ofringene

Sinaipakten åpenbarer behovet for frelse fra Guds forbannelse og vrede, behovet for en som kan gå imellom folket og Gud og gjøre soning for synden.

Gud setter inn et møtested, sammenkomstens telt, tabernaklet, midt i leiren. I Israels midte åpenbarer Gud sitt evige frelsesråd: Ypperstepresten og lammet som gjennom sitt blod gjør soning og skaper forsoning. Synden dekkes, forbannelsen tas bort og det bringes velsignelse til folket.

Men nå kunne ikke tabernaklet, ypperstepresten og lammene som ble ofret igjen og igjen, ta bort synden. Det var bare en skygge av det som skulle komme. Men Gud åpenbarte i og gjennom Israel den frelse han i sitt evige frelsesråd hadde lovet å fullbyrde i Israels midte, gjennom sin utvalgte tjener, sin egen Sønn – lammet, ypperstepresten.

ISRAEL - GUDS SØNN OG HERRENS TJENER

Det er nå på sin plass å si litt om forholdet mellom Israel som Herrens tjener og Guds Sønn som Herrens tjener.

Vi har allerede understreket at Israel er som en mor som bærer på et barn. Og det er i kraft av dette løftesbarnet Israel har sin særstilling blant folkeslagene. Alle pakter og løfter er knyttet til den lovede Sønnen, ikke til Israel i seg selv.

Gud ser Sønnen i Israels morsliv, lenge før sønnen er født. Gud regner med og handler med Abraham, Isak, Jakob og hele Israel som sin Sønn og tjener. Når Herren omtaler sin frelse av Israelsfolket ut fra Egypt, sier han: «Fra Egypt kalte jeg min sønn.» (Hosea 11:1) Og hos profeten Jesaja kaller han Israel sin tjener: «Og du Israel, min tjener! Jakob, som jeg utvalgte, ætling av min venn Abraham.» (Jes 41:8)

EN ULYDIG SØNN OG EN TROLØS TJENER – BEHOV FOR EN FULLKOMMEN TJENER

Men Israel er som folk ingen tro tjener, men er døv og blind og forstår ingenting. Israel er som folk en ulydig sønn og gjør det som er galt (jf Jes 42:18-20; 2 Sam 7:14). Det er som med gudstjenesten, ofringene, lammene og ypperstepresten, Israel som folk er ikke i stand til å fylle det kall og den rolle Gud har gitt folket. Israel som utvalgt folk, selv ikke de beste, Abraham eller Josef, David eller Daniel, er i stand til å frelse seg selv, sitt folk og aller minst alle jordens slekter.

Det er som med jomfru Maria. Hun er ikke noe i kraft av seg selv, bare i kraft av sin sønn. Uten Sønnen er hun ikke noe mer enn alle andre kvinner på jord. Hun må bli frelst som alle andre, og de kjødelige bånd og fortrinn hun har som mor må skjæres over. Hun har intet å kreve eller forvente i kraft av å være mor. Hun må forholde seg i tro og tillit til Jesus, løftessønnen, som

ethvert annet menneske.

Og slik er det også med Israel. I seg selv er Israel intet. Uten Sønnen er Israel intet mer enn alle andre folk på jord. Og selv Israel må bli frelst som alle andre folk.

Men det er Israels ulykke og store synd. Folket har ment seg å være noe i kraft av å være Abrahams sønner. Jesus irettesetter jødene for dette hovmod i lignelsen om de to sønnene (Matt 21:28-32). De jødiske skriftlærde lærte at på Sinai var alle jordens folk til stede, men det var bare Israel som sa ja til å holde Guds lov. De andre sa nei. Derfor ble Israel utvalgt, og selv om Israel ikke maktet å gjøre alt loven krevde, så var Gud nådig. Han så til israelittenes gode vilje, at de hadde sagt ja til loven - derfor var de utvalgt. Men Jesus taler imot dette. Det er ikke slik det forholder seg.

Det åpenbares så tydelig i det gamle testamente at Israel som folk ikke makter å være den tjener og sønn som Gud har gitt løfte om, og som vi er i behov av for å bli frelst, slik at vi kan få Abrahams lovede velsignelse.

Enkelte representanter av Israel, slike som Abraham, Josef og David kan nok til en viss grad sies å ligne på ham som Gud har lovet og som vi trenger til frelse, men det blir bare som en skygge, bare som et forbilde. Derfor er det også en dobbelthet i det gamle testaments tale om Guds Sønn

og Herrens tjener. Mer og mer som tiden skrider fram, blir det tydelig at Herren må skape noe nytt, at han på en særlig måte må gripe inn, at Guds Sønn og Herrens tjener ikke kan være det kjødelige Israel eller Israels jordiske konge. Det må komme en fullkommen tjener. Og hos profeten Jesaja, særlig fra kap. 40 og utover, kan vi lese hvordan Herren gjennom profeten lar talen om Israel, Herrens tjener, mer og mer gå over fra å tale om folket som tjener til å tale om én person. Hele folkets tjeneste samles mer og mer i én persons tjeneste, den virkelige Herrens tjener, Messias. Forbildet skal snart avløses av oppfyllelsen.

MESSIAS, GUDS SØNN OG HERRENS TJENER

Israel er Guds Sønn og Herrens tjener, kun i kraft av Messias, den sønn som folket bærer i sin lend. Det er Messias som er Sønnen og tjeneren, og når Israel kalles dette og Gud handler med Israel og omtaler Israel slik, så er det kun fordi han i Israel ser sin Sønn og tjener og regner med ham før han er født. Gud ser sin Sønn i

ypperstepresten og i lammet, i blodet osv, og regner med Sønnen.

Israels tjenerkall er således profetisk med tanke på Messias' tjenerkall. Israels lidelse og dom for sine synder er profetisk med tanke på Messias' lidelse og dom – med en forskjell. Mens Israel led for sine egne synder, led Messias for sitt folks synder – i folkets sted (Jes 53:4-8).

Det er kanskje ikke noe sted vi ser Israels profetiske tjenergjerning klarere enn i Guds domsgjæringer over Israels synd, og hvordan Israel til alle tider er folkenes syndebukk. Det er Messias' lidelse og død til soning, det Guds lam som bærer verdens synd, som her males for oss. Israel må være Herrens lidende tjener – på forbilledlig vis, for Messias skal være Herrens lidende tjener!

Men når Sønnen så ble født, var det også for å la det forbilledlige bli avløst av tingenes virkelige skikkelse. Nå kom Den fullkomne tjeneren, Sønnen, Ypperstepresten, Syndebukken. Han skulle bære forbannelsen, lide straffen og være en soning – ikke bare for Israels synder, men for hele verdens synder. Han skulle oppfylle hele det frelsesråd som Israel på forbilledlig vis hadde åpenbart.

JØDENES TRAGISKE HISTORIE

Derfor er det noe forferdelig ulykkelig og tragisk over Israel og jødene, når de ikke ser Messias. Når de lider og er alle folkenes syndebukk, når de ser yppersteprestens soningstjeneste i tempelet og den store forsoningsdagens sonoffer, så ser de ikke Messias' stedfortredende lidelse og soning, men kun sin egen lidelse og et

krav om å gjøre bot og skaffe soning. Det er og blir et dekke over deres øyne, som apostelen Paulus skriver (2 Kor 3:15).

Den fromme jødes tro og håp er at Gud ser hans lidelse og bot, at han som en from jøde bøyer seg ydmykt under Guds hånd, og at Gud på grunnlag av denne bot er ham nådig og tilgir ham. Han er tjeneren som ved sin tjeneste skal nå fram til rettferdighet.

Israel er som en mor som roser seg av seg selv og sin gjerning og ikke av barnet, Sønnen – enda profetene nettopp knytter frelsen og velsignelsen til barnet, til Sønnen (jf Jes 7:14; 9:6-7; 11:1ff; Sal 2). Det er som om Maria skulle rose seg av seg selv og ikke av sitt barn. Det er som om Maria skulle mene seg å være berettiget til nåde og velbehag gjennom sin gjerning og sitt offer, ikke gjennom Sønnens gjerning. Den rettferdighet som Sønnen skulle være og gi, den søker de enda selv å fremskaffe.

Det er dette apostelen Paulus holder så sterkt fram i Rom 10. Israel som var Herrens tjener til å åpenbare frelsen, rettferdigheten i Kristus, tok ikke selv imot Kristus og rettferdigheten i ham, men søkte i stedet å opprette sin egen rettferdighet (les Rom 10). Slik ble tjeneren bare en trell, som søkte rettferdighet, men ikke nådde fram til rettferdigheten. Tjeneren fikk selv ikke del i det barnekår han selv ble kalt til å åpenbare.

Men er det ikke mer å si om Israel? Har Israel utført sin rolle i historien? Det skal vi komme tilbake til i neste artikkel. Vi kan bare kort svare: Israel har ikke utspilt sin rolle.

ISRAELS FRAMTID I PROFETISK LYS

Av Per Bergene Holm

I og med at løftene om velsignelse og utvelgelsen til å være Herrens Sønn og Herrens tjener bare var forbilledlig og siktet på Messias, hva så med Israel som Guds utvalgte folk? Har Israel utspilt sin rolle?

Til det svarer Skriften et tindrende klart NEI! (Rom 11:1).

Hele Israel skal bli frelst (Rom 11:26). Og Israel er fortsatt Guds utvalgte folk og tjener. Og den tjeneste Gud kalte det til er enda ikke fullendt. Gud har fortsatt sin særlige plan med dette folket, det skal fortsatt være Herrens tjener til å åpenbare frelsen og bringe velsignelse til alle folk.

GT har en rekke løfter knyttet til Israels fremtid, om hvordan lov og lys skal gå ut fra Sion, fra Jerusalem.

Men de løfter som er gitt til Israel som folk – de er alle knyttet til Messias (jf 2Kor 1:19-20) – og de skal i ett og alt oppfylles, men ikke uten Messias!

Det er Messias som er et lys for hedningefolkene, og bare i kraft av Messias skal Israel også være et lys for hedningefolkene. Det er ikke Israel uten Messias som skal få oppleve løftene og oppfylle løftene, men Israel med Messias!

For uten Messias er Israel intet. Men når Israel omvender seg og blir frelst – får del i barnekåret, da skal Israel også få

erfare at alle Guds løfter til Israel går i oppfyllelse, først og fremst til velsignelse for seg selv, men også til velsignelse for alle jordens slekter. Da skal Israel fullt ut fylle det kall Gud har gitt dem, da skal de oppleve hva det vil si å være Guds eiendomsfolk framfor alle andre, et folk av konger og prester for Gud.

Det taler apostelen Paulus om i Rom 11 (jf Rom 11:15). Da skal også de jordiske løfter til Israel, om land, om fruktbarhet og fred gå i oppfyllelse.

L&E

Les videre om Israel:
"Jødernes historie fra Jesu tid til idag" og "Israels framtid i lys av det profetiske ord".

Du finner hele artikkelen på nll.no under fanen «Media» - «Bladet Lov og Evangelium», L&E 02-24, eller ved å scanne QR-koden.

GUDS ORD OM ISRAEL HAR IKKE SVIKTET

Av Øivind Andersen

Apostelen begynner med å stille spørsmålet: «Har da Gud forkastet sitt folk?» Svaret er ganske enkelt: «Langt derifra! Også jeg er jo en israelitt, av Abrahams ætt, av Benjamins stamme.» (Rom 11:1)

At Gud forut kjente sitt folk, betyr at han på forhånd vedkjente seg Israel som sitt eget utvalgte folk. Det har Gud aldri veket fra. På tross av ulydighet og at de ikke har fortjent det, har Gud sagt at dette folk på en særskilt måte er hans folk blant nasjonene.

Men det må sies at en israelitt ikke er frelst fordi han tilhører dette folket. Frelsen ligger i barnekåret, og det kommer vi tilbake til senere. «Men ikke så at Guds ord skulle ha slått feil. For ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel. Heller ikke alle Abrahams etterkommere er derfor Abrahams barn.» (Rom 9:6-7a)

Her er det spørsmål om hvem som er en kristen. Ikke alle er altså av Israel i åndelig forstand - ikke alle hører til det frelste Israel. I vers 7-8 står det: «I Isak skal det nevnes deg en ætt. Det vil si: Ikke kjødets barn er Guds barn, men løftets barn regnes til ætten.» Det er altså de som tror evangeliet som er Guds barn. Dette ser vi igjen i vers 16: «Så beror det altså ikke på den som vil eller på den som løper, men på Gud, som viser miskunn.»

Men Gud har likevel vedkjent seg dette folk som sitt særskilte, utvalgte folk blant nasjonene. Det har han gjort for å bruke dem. Og dette har Gud aldri veket fra!

I begynnelsen av Romerne 11 gjør

apostelen videre oppmerksom på at det er en rest igjen av Israel. I grunnteksten har ordet «rest» den betydning at samtidig som det er en rest, er det også et utgangspunkt for en videre utvikling.

LIV AV DØDE FOR HEDNINGENE NÅR ISRAEL ANTAR EVANGELIET

I Rom 11:11 gjentar Paulus spørsmålet: «Har de snublet for at de skulle falle?» Her betyr å falle det samme som å gå fortapt. Snublet de for at de skulle gå fortapt? «Langt derifra!» Men i uttrykket «ved deres fall» betyr «fall» det samme som «overtredelse» - som når vi taler om Adams fall. Israel syndet - det er falt - men det er ikke av den grunn et fortapt folk. De snublet ikke for at de skulle gå fortapt. Men de er falt ved deres overtredelser og deres synder imot Gud. Og det er ved deres fall at frelsen er kommet til hedningene.

Så fortsetter han: «Men hvis deres fall er blitt til en rikdom for verden, og er deres fåtallighet blitt til en rikdom for hedningene, hvor mye mer da deres fulltallighet?»

Dermed har apostelen gjort klart at Israel skal komme til å få en meget stor betydning. At Israel ikke tok imot evangeliet, har fått en veldig betydning. Det ser vi av vers 15: «For er verden blitt forliket med Gud ved deres forkastelse*, hva annet vil da deres antakelse* bli enn liv av døde?» (*av Kristus)

Israel forkastet evangeliet. Ved det kom evangeliet til hedningene. Israel ble en rikdom for verden og til frelse for hedningene. Da Israel forkastet evangeliet,

kom evangeliet til å gå sin gang blant hedningefolkene. Israel forherdet seg som folk betraktet. Eller sagt med andre ord: «Forherdelse er for en del kommet over Israel.» (vers 25)

Hvor underlig det enn kan høres, så nevner Romerne 11:7-8 at det var Gud som forherdet dem idet han har gitt dem «en sløvhets ånd, øyne som ikke ser, ører som ikke hører.» Paulus siterer her en profeti fra GT. Gud har altså med det å gjøre at Israel forherdet seg. Det er noe som vi mennesker ikke forstår oss på, men som hører med til Guds forunderlige plan.

Men dermed er også sagt at det skal komme en tid da Israel antar evangeliet, og da blir det liv av døde. Åndelig sett er det døden som hersker i Israel nå. Israel er ikke på noen måte en kristen nasjon. Og Israel blir ikke frelst gjennom sin jødedom. Det fremgår meget tydelig av Skriften. Men den tilstand skal ikke vare ved, og i de følgende vers er det en advarsel til oss som hedningekristne. «Til dere hedninger vil jeg si: Så sant jeg er hedningenes apostel, priser jeg min tjeneste – kunne jeg bare vekke mitt folk etter kjødet til nidkjærhet og få frelst noen av dem.» (Rom 11:13-14)

«Nidkjærhet» betyr her å ta Guds ord alvorlig. Hensikten er at jødene skulle ta imot Ordet og bli frelst. Paulus håper å frelse noen av dem. Alltid har det vært noen av dem som er blitt frelst. I dag kan vi se at flere israelere enn noensinne blir frelst. Men på tross av det er Israel som nasjon åndelig død. Vi kan ikke i dag tale om «liv av døde» når det gjelder Israel som folk og nasjon betraktet.

EN ADVARSEL MOT HOVMOD

Her er det at ovenfor nevnte advarsel til oss hedningekristne, kommer inn i bildet. Israel er som nasjon betraktet åndelig død, men vi skal vokte oss vel for å se ned på Israel av den grunn!

Selv om de ble brutt av for at vi skulle bli innpodet, sier bibelordet: «Vær ikke overmodig, men frykt! For sparte ikke Gud de naturlige grenene, vil han heller ikke spare deg.» (Rom 11:20b-21.) Videre kommer et løfte: «Men også de andre skal bli innpodet, hvis de ikke holder fast ved sin vantro. For Gud er mektig til å pode dem inn igjen. Du ble avhagd av det oljetreet som av naturen er vilt, og mot naturen innpodet i et edelt oljetre. Hvor mye mer skal da de naturlige greinene bli innpodet i sitt eget oljetre, som de etter naturen tilhører!» (Rom 11:23-24)

Her ligger det et løfte om noe som skal skje i framtiden.

GUDS HEMMELIGHET

Videre skriver Paulus: «For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om denne hemmelighet.» (v 25a) «Hemmelighet» betyr noe som er i Guds råd som vi mennesker ikke forstår. Noe som vi, ikke minst når det åpenbares for oss, forstår er en

hemmelighet. Da skjønner vi nemlig at det er en hemmelighet i Gud at Israel skal bli frelst på følgende måte: «Forherdelse er for en del kommet over Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn.» (v 25 b)

Gud har altså besluttet at et bestemt antall hedninger skal bli frelst - et antall som Gud alene og ingen andre kjenner. Når dette antall er nådd, kommer det til å skje noe i Israel.

«Fra Sion skal befrieren komme. Han skal rydde bort ugudelighet fra Jakob. Og dette skal være min pakt med dem, når jeg tar bort deres synder.» (v 26-27)

Jesus skal åpenbare seg på Sion! På hvilken måte det skal skje, tør jeg ikke si noe om. Det er mange som utdyper det i detaljer. Det tør ikke jeg gjøre, for jeg har ikke funnet grunn i Guds ord for at jeg tør si noe om det. Men at Jesus kommer til å åpenbare seg på Sion er sikkert. Og dette kan ikke identifiseres med hans død på korset. For korset sto ikke på Sion, men utenfor leiren.

Men en dag skal han åpenbare seg fra Sion for Israel. Da skal jødene få se ham, og de skal se hen til ham som de har gjennomstunget.

Så vil det skje at Gud oppretter en pakt med Israel igjen hvor han tar bort syndene deres, og hvor Israel blir en levende nasjon. Da blir det liv av døde i Israel.

TUSENÅRSRIKET

Fra denne tid kommer Israel til å bli den ledende nasjon i all utbredelse av Guds rike. Det kommer til å skje før den endelige dom. Det kommer en tid på jorden som er omtalt i Johannes Åpenbaring kapittel 20. Det blir en fredens tid som skal vare i tusen år.

Johannes så en engel stige ned fra himmelen.

«Han grep dragen, den gamle slangen, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, og kastet ham i avgrunnen, lukket til og satte segl over ham.» (Åp 20:2-3a)

Deretter kommer det en forunderlig fredstid på jorden! Og i denne fredstiden blir Israel den ledende nasjon. Det er Israels framtid!

Vi kan være med å framskynde denne tids komme. 2 Pet 3 taler om at vi som kristne venter på og framskynder Guds dags komme. Men det skal altså skje noe i hedningmisjonen før Jesus kan fullføre alt dette med Israel. Ved å være tro i hedningmisjonen, er vi slik med på å framskynde og hjelpe Israel til å komme til det mål som Gud har satt for dem.

Men her kommer noe inn i bildet som vi ikke har nevnt og som må finne sted før disse ting kan fullbyrdes. Men før vi nevner det, vil jeg bare understreke hva Israel en dag skal vitne. Ordet i Jesaja 53 sier det klart. De skal se hen til ham som de har gjennomstunget, og så skal de si: «Hvem trodde det budskap vi hørte? Og for hvem ble Herrens arm åpenbart? (...) Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham (...) vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig.»

Ja, en dag skal Israel vitne: Vi har sett ham, og han har vært hos oss. Men den gang forsto vi ham ikke, og den gang ringeaktet vi ham. «Men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham?» (Jes 53:8) Dette skal Israel vitne om.

Hentet fra *Hva med Israel*,
Sambåndet forlag, 1990

JOSVA 8:1-29

Av Martin Fjære

Bynavnet «Ai» betyr «haug» (av ruiner). Og navnet på nabobyen «Betel» betyr «Guds hus». Det var en av Abrahams boplasser hvor han både bodde, bygde alter og påkalte Herrens navn.

«Derfra flyttet han til fjellet øst for Betel, og han slo opp teltet sitt mellom Betel i vest og Ai i øst. Han bygde der et alter for Herren og påkalte Herrens navn.» (1Mos 12:8)

Mellom Betel og Ai, mellom «Guds hus» og «haugen av ruiner» - dette er på mange måter en beskrivelse av Guds barn gjennom livet i denne verden. På den ene siden har en gjenfødsel og det nye livet. På den andre siden er det den totalt falne natur, kjødet, de onde lyster og tilbøyeligheter.

Den Hellige Ånd har villet meddele oss apostelen Paulus sin erfaring av dette på flere steder:

«For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor ikke noe godt.» (Rom 7:18:a)

«For etter mitt indre menneske slutter jeg meg med glede til Guds lov.» (Rom 7:22) «Betel» og «Ai» er sannelig tett på, fra hver sin side.

Fortvilelsen over «Ai», ruinhaugen, den totalt falne og ødelagte vilje og lyst, er så påtrengende at han i en situasjon utbryter:

«Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» (Rom 7:24) Men samtidig får korinterne en innstendig påminnelse:

«Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?» (1Kor 3:16)

BÅDE «HAUG AV RUINER» OG «GUDS HUS»

Men Abraham bygde et alter der, hvor han påkalte Herrens navn. Ja, det er nettopp et alter som setter skille mellom den gamle

falne syndige og den gjenfødte nye bygning av Gud.

Korset – Golgata, graven - oppstandelsen, setter et skille mellom kjød og Ånd, det gamle og det nye.

«Men det skal være langt fra meg å rose meg, uten av vår Herre Jesu Kristi kors! For ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden.» (Gal 6:14)

Korset binder opp både verden og meg, sier Paulus. Så stort et skille setter Jesu kors at Paulus sier: 1) «Verden er korsfestet for meg.» 2) «og jeg (er korsfestet) for verden.»

For det første kan ikke verden gjøre hva den vil med Paulus. Kristi kors og frelsesverk har så mye større verdi enn hva verden kan tilby ham. Verden kan gjøre hva den vil med Paulus, men betydningen av Kristi kors er så stor at alt i verden mister sin glans og makt. Verden og denne verdens fyrste, djevelen, mister sin makt ved Kristi kors. Selv om de raser og lokker, er de som korsfestet og maktesløse i forhold til Jesu Kristi frelsesverk.

Forstår du noe av det Paulus vitner? Er det Jesu kors og frelsesverk som er det største i ditt liv? Mister verden sin makt, også over deg, ved Jesu kors?

For det andre kan heller ikke Paulus gjøre som hans onde natur vil. Den gamle natur hører hjemme på korset. Den er spikret fast til korset i Jesu død, og skal ikke få gjøre sine gjerninger. Når den gamle natur, de syndige onde lyster, vil utfolde seg fritt, må vi aldri glemme at evangeliet forkynner at hele vår gamle falne natur var med da Jesus ble spikret til korset. Derfor skal vi ikke bli fordømt og gå fortapt for kjødets skyld, for Jesus tok straffen. Men samtidig blir det veldig klart at

våre syndige lyster hører hjemme på korset, og i evangeliet er det fortsatt fastspikret til korset og skal ikke få gjøre som det vil.

Jesu kors setter et skille, slik Abrahams alter satte et skille mellom Betel og Ai. Ved Golgata kors settes det skille. Der ser du deg død for synden. Men etter Jesu oppstandelse, påskemorgen, ser du deg levende for Gud.

«For vi vet at etter at Kristus er reist opp fra de døde, dør han ikke mer. Døden har ikke lenger noen makt over ham. For sin død, den døde han én gang for synden, men sitt liv, det lever han for Gud. Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. La derfor ikke synden herske i deres dødelige legeme, så dere lyder dets lyster. Still heller ikke lemmene deres til rådighet for synden, som våpen for urettferdighet. Men fremstill dere selv for Gud som de som av døde er blitt levende, og by deres lemmer fram som rettferdighetens våpen for Gud. For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden.» (Rom 6:9-14)

Så lever hvert Guds barn mellom «Betel og Ai», både med det nye Kristus-livet i hjertet og med det falne onde kjødet. Men det er et alter, et Golgata, som sette det store skillet. Er det slik for deg? Er det Jesu død og oppstandelse som setter skille, og som stadig løser deg? Eller er det kun deg selv, med din kamp mot synden, som du trøster deg til? Du prøver så godt du kan å skille mellom kjød og Ånd i ditt liv?

Kampen mot byen Ai kan vi på mange måter sammenligne med kampen mot vårt gamle menneske. Kampen mot vår falne natur.

For det første kunne ikke Israel vinne i striden så lenge de selv var under Guds forbannelse.

Så lenge det var skjult, uoppgjort synd hos dem selv. Svik i ånden og uærlighet overfor Gud og mennesker, vil alltid føre til tap og undergang om du ikke omvender deg fra det. Det vil også få negative følger for dine omgivelser og de mennesker du vandrer sammen med i livet. Alle dine ellers så gode forsøk på å stride troens gode strid blir forgjeves.

Gud åpenbarte det klart og tydelig på Israel. De mistet trettiseks mann på det første erobningsforsøket. Akan og hele hans familie gikk under i en fryktelig dom.

For det andre skal vi aldri undervurdere motstanden og styrken i Ai, i vår gamle natur. Første gangen tok Josva ut en liten styrke på tre tusen soldater. Han syntes Ai bare var en liten ubetydelig motstander for det store Israel.

Men andre gangen sier Herren: «Frykt ikke og vær ikke redd! Ta med deg alt krigsfolket.» Nå går Herren med dem, og selv om det ikke betyr noe for Gud om han vinner seier med mange eller få, så har han likevel lært Israel å ikke undervurdere fienden og heller ikke å stole på egne krefter.

Har du selv opplevd hvordan fristelser og onde lyster du trodde du hadde kontroll på, ganske raskt tok kontrollen over deg og førte deg i dype fall? Mange kristne har lekt med verdslig musikk og underholdning som de trodde de hadde kontroll på. Men etter en tid viser det seg at det er den nedbrytende musikken og underholdningen som har overtatt styringen i deres liv. «Ai driver Israel på flukt» i deres liv.

Hvordan skulle seieren vinnes? Herren gav Josva ordre om å legge ut et bakhold som kunne angripe Ai-mennene overraskende. Ja, Josva og hovedstyrken skulle lokke Ai-

mennene ut av byen, før bakholdet skulle sette fyr på byen og angripe dem ut fra byen. Da hadde ikke mennene i Ai noe å vende tilbake til og skjule seg i. De hadde Israels krigere både foran seg og bak seg.

Uten at vi skal trekke sammenligningene for langt i forhold til teksten, kan vi i alle fall si: Det er Guds ord, bibelens ord, som får vårt gamle kjød ut av sitt trygge skjul, sin trygge borg. Det er Guds ord som åpenbarer og stiller åpent fram for oss vårt kjød, våre onde lyster, ja alt hos oss som er syndig og ødelagt av syndefallet. Guds ord lokker fienden ut så vi får se ham. Ja, Guds ord, Guds lov setter fienden, kjødet, i gang til angrep. Loven virker virkelig reaksjon. «Loven virker vrede.» (Rom 4:15)

Har du merket hvordan det blir reaksjon inni deg, når Guds ord minner deg om at du kanskje ikke snakket helt sant i en situasjon? Eller Ordet minnet deg om at det var synd, da du i irritasjon mistet besinnelsen og øste ut din vrede over andre mennesker? Har du merket hvordan kjødet begynner sitt angrep med unnskyldninger og bortforklaringer? Prøver å glemme det uten at det har vært noe sant oppgjør? Men Guds ord har alltid rett!

Dernest er det overraskende bakholdsangrepet som vårt kjød ikke forstår seg på, nettopp evangeliet om Jesu seier over våre fristelser, Jesu seier over våre synder. Jesu

død for alle dine lovbrudd, Jesu død for alle dine lyster og synder. Jesu oppstandelse til frikjennelse for deg, Jesu liv for deg ved den himmelske trone – der han representerer deg og ber for deg hos Faderen.

«Mine barn! Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige. Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens.» (1Joh 2:1-2)

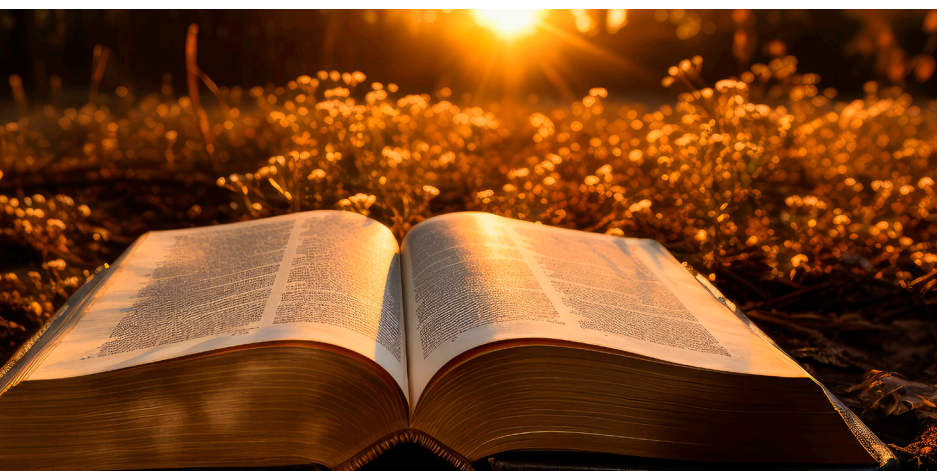
Dette evangeliet er din redning fra Guds vrede og fortapelsen, og det er gjentakende et overraskende bakholdsangrep som stadig fører død over din syndige natur. Et budskap som stadig dører kjødet og stadig brenner opp «byen» han skjuler seg i – alle unnskyldningene.

Vi lever hver dag i denne kampen mot den onde natur. Derfor trenger vi daglig Guds lov og Guds evangelium. Vi kan ikke unnvære noen av delene uten å ta skade av det.

«Jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme? Gud være takk, ved Jesus Kristus, vår Herre! Jeg, som jeg er, tjener da Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød.» (Rom 7:24-25)

Så var Guds stående ordre til Josva at israelittene ikke skulle spare noen mennesker i Ai. Hva tror du det betyr?

L&E

Laberget 2024

Sommerstevnet
på Laberget blir
en uke senere
enn vanlig:
8. - 11. august

MØTEKALENDER

MARS

22. - 26. Påskeleir for unge voksne, Namsos

Finn-Widar Knutzen, John Peder Samdal, Reidar Heian

23. - 26. Påskeleir for ungdom, Ersdaltun
Tobias Fjell, Sigbjørn Agnalt, Per Hove og Arthur Salte

24. Mosvik

29. Fossnes*
Martin Fjære

30. Østre Kvelde
Lars Fredrik Ellingsen

31. Fossnes*
Lars Fredrik Ellingsen

31. - 1. apr Randaberg
Steinar Guddal og John Peder Samdal

31. - 1. apr Mosvik/Inderøy
Aron Berre

APRIL

5. - 7. Nærbø
Jostein Brennsæter og Jakob Knutzen

6. - 7. Årnes
Lars Fredrik Ellingsen

7. Steinsdalen

7. Mosvik/Inderøy

7. Fossnes*
Asbjørn Fossli

13. - 14. Langli
Steinar Guddal og Asbjørn Fossli

14. Fossnes
John Peder Samdal

14. Mosvik/Inderøy

19. - 21. Elverum, Engerdal og Rena
Martin Fjære og Steinar Guddal

21. Fossnes*
Bjarne Gjuvsland

28. Randaberg
Eivind Gjerde

28. Mosvik/Inderøy

MAI

4. - 5. Årnes
Bjarne Gjuvsland

5. Konfirmasjonsmøte Fossnes*
Martin Fjære

5. Mosvik/Inderøy

7. - 9. Tørvikbygd
Ingar Gangås

9. Fossnes
Sigbjørn Agnalt

12. Fossnes
Erik Asdahl

12. Mosvik/Inderøy

17. Mosvik/Inderøy

18. - 19. Langli (pinsestevne)
Martin Fjære

18. - 20. Skjæveland (pinsemøter)
Lars Fossdal

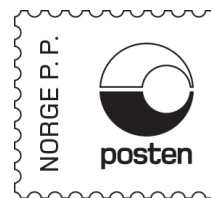
18. - 20. Steinsdalen (pinsemøter)
Reidar Heian

19. - 20. Mosvik/Inderøy (pinsemøter)
Finn-Widar Knutzen

19. Fossnes*
Curt Westman

24. - 26. Elverum, Engerdal og Rena
Lars Fredrik Ellingsen

24. - 26. Seimsfoss
Martin Fjære og Steinar Guddal

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikies vei 3,
3243 Kodal

STÅ STILLE SOL

Av Lars Fosssdal

Israel var i krig. Lederen Josva forstod at dagen ble for kort til å vinne seier over fiendene. Da ropte han: «Stå stille, sol, i Gibeon, du måne, i Ajalons dal.» (Jos 10:12b) Underet skjedde, solen stod stille og drøyde nesten en hel dag før den gikk ned. Israel vant seier over sine fiender. Det hadde ikke vært en slik dag i deres historie, hverken før eller siden, for Gud stred for Israel leser vi i Josva 10.

Denne hendelsen, fra ca 1400 år før Kristus, taler sitt tydelige språk om Guds nærvær, hans allmakt og at han strider for sitt folk. Tenk at Gud maktet å stoppe solen og månen, eller kanskje helst at han stoppet jordens rotasjon. Det helt umulige skjedde.

«Gud hørte en manns røst», står det. Historien viser oss hva en manns bønn til Gud kan utrette og hvor mektig han er. Gud var med i kampen og stred for sitt folk. Han er den samme også i dag, for han blir til evig tid den samme. Når det forherliger ham og det er til hans barns beste, kan ingenting stoppe ham. Dette gir oss tro til Gud og gjør at vi med frimodighet kan be om det umulige også i dag - for Gud kan!

Israelsfolket er et forbilde på Jesus, og som det gikk dem, skulle det gå Jesus. Det er på Jesus Gud vil åpenbare sin herlighet. Han er den som etter Guds råd fra evighet var bestemt til å kjempe med Gud og mennesker og vinne. Det er jo det navnet Israel betyr.

Historien i Josva 10 profeterer også om at vår frelser skal rope til himmelens Gud i kampens strid. Det skal skje tegn i «sol og måne», og seieren over fiendene skal bli et faktum. På langfredag i år 33 e Kr. ble det fra kl 12 og tre timer framover mørke over hele landet. Da ble det hørt et rop fra en mann på et kors: «Det er fullbrakt!» Da revnet forhenget i templet, nå var våre synder sonet og veien inn til Gud åpen for alle, i Jesus. Jorden skalv og klippene revnet, og mange hellige fikk livet igjen. For en manifestasjon Gud viste for all verden, ved Jesu død. Det ble en fullstendig seier over fienden, over Satan og ondskapens åndehær.

Som Josvas rop fikk stor betydning for deres seier over fienden, fikk Jesu rop på korset en mye større virkning. Skriften sier om Jesus: «Han fant en evig forløsning» (Heb 9:12). «Med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget (får del i hans frelse)». Efeserbrevet 2 sier at Han gjorde fred, han er vår fred og han forkynner fred. Han avvæpnet Satan og hans fálne engler.

Det hadde aldri vært en slik dag som denne i Israels historie, som da Josva ropte og solen stod stille. Det samme må sies om langfredag da Jesus ropte på korset, at «det har aldri vært en slik dag på jorden, hverken før eller siden, da Gud hørte en manns røst, for han stred for Israel.» Gud stred til frelse for sitt folk - de som lar seg frelse. «Gud være takk som alltid lar oss vinne seier ved vår Herre Jesus Kristus.» (1Kor 15:57)